

Λαϊκὴ ποίησιν

Μ Α Ρ Α Ζ Ω Ν Ω Σ Ε

Τξιρκά μου μαραζώνω σε
 Τξιρκά μου λεπτημένη
 Τξιρκά μου μαυροφόρησες
 Τξιρκά μου πληγωμένη

Τξιρκά μου ἐπεθύμησα
 τξειν' τὰ κροὰ νερά σου
 τξειν' τὰ ψηλά πλατάνια σου
 τὰ ὄμορφα βοτνά σου.

Πεθύμησα τοῖς κήπους σου
 τὲς στράτες τὰ στενά σου
 τὰ ὄμορφα τὰ ἄνθη σου
 τὰ κροῖνα τὰ δικά σου.

Πεθύμησα τῆς Δέσποινας
 τξιαὶ τοῦ χωρκοῦ τῆς μάνας
 ν' ἀκούσω τὴν γλυκειὰν φωνή
 τῆς ξακουστῆς καμπάνας.

Πεθύμησα τξιαὶ πεθυμῶ
 ὅσον περνοῦν οἱ μέρες
 νάρτω νὰ σ' εὔρω δὲν κρατῶ
 τξιαὶ μὲ σκοτώσαν σφαῖρες.

Πάλε καλὰ πὸν νὰ σὲ δῶ
 τξ' ἂν πάω νὰ ξεψυσιήσω
 κοντά σου ἐγὼ ἐν νὰ θαφτῶ
 τί ὄφελει τξ' ἂν ζήσω.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΠΕΤΑΣΗΣ
 Ταγματάρχης Ἐθν. Φρουρᾶς

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΣ

Ἄραγε ζῆς ἀγόρι μου;
 Ἄπο ποῦ νὰ σὲ ζητήσω;
 ζῆς; τὸν ἐρχομό σου νὰ παρακαλῶ
 ἢ πέθανες νὰ σὲ μοιρολογήσω;
 Μέρες καὶ νύκτες καρτερῶ
 μὴνιμά σου νὰ πάρω
 κι ἂν δὲν ἔλθης ἀγόρι μου
 θὰ γύρω νὰ πεθάνω.

Φ Υ Γ Η

Σπίτι μου σ' ἐγκαταλείπω
 μὲ πολὺ βαρειά καρδιά
 γιατί οἱ Τοῦρκοι
 θὰ σκοτώσουν
 τὰ χρυσᾶ μου τὰ παιδιά.
 Πῆσα δρόμους καὶ δρομάκια
 γιὰ νὰ φύγω μακριά.
 Μὰ ἐλπίζω νὰ γυρίσω
 καὶ ἄς κτίσω μιὰ φωλιά.

Τ' ΟΡΦΑΝΟ

Εἶχα καὶ πατέρα
 εἶχα κι ἀδελφὸ
 τώρα εἶμαι μόνο
 μόνο κι ὀρφανό.

Μανούλλα μου Πατέρα μου
 σ' ἐσκότωσαν οἱ Τοῦρκοι
 ἄραγε ἀδελφοῦλλα μου
 νὰ εἶναι στὴ ζωή;

Η ΚΥΠΡΟΣ ΜΑΣ

Τόπος χαρᾶς καὶ ξεγνιασιᾶς
 τόπος εὐημερίας
 τόπος πλοῦτου καὶ χλιδῆς
 παραδείσος στὴν κυριολεξία.

Ὅταν μετὰ τὴν εισβολή
 ἔγινεν κόλαση σωστή
 κι ὅλη δυστυχία
 κι εἶναι σὰν τὴν κόλαση
 στὴν κυριολεξία.

ΧΡΥΣΤΑΛΛΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΔΟΥ

πὸ τὴν
 Πανα-
 ῶ θρη-
 1920)
 μὲ τὸ
 τὸ τῶν
 ἡλικία

[ΤΥΛ.]